

De laatste preek van ds. Rinze Douma in Emmer-Compascuum Vervolgd om der gerechtigheid wil

Uitgesproken op 19 maart 1944 in de gereformeerde kerk in Emmer-Compascuum.

Geliefden in onze Heere Jezus Christus.

Er vaart een wilde storm over de wereld. Met orkanische kracht breekt ze door, en werpt vele vastigheden omver. Mensen staan radeloos, in hun diepste wezen gekrenkt, omdat ze alles verloren hebben. Hun overtuiging, hun waarden, hun bezit. En ze verliezen de moed, hun onzinkt alle kracht. De storm woedt maar door, en er komt geen einde in zicht. Het wordt hachelijk. Donkere wolken van dreigend leed komen steeds opnieuw aan – felle tegenslagen teisteren de hulpelozen – waar is de uitkomst, waar is licht?

Midden in deze wereld staat een kerk, de kerk van Jezus Christus. Midden in deze wereld staan de kinderen Gods, dragers van hoge idealen, levend uit Godes kracht. Maar ook op hen komt deze wilde storm aan, om ook hun kracht te breken, en hun levenshuis te doen vallen. Nu is het zaak om staande te blijven, om sterk te zijn in de strijd. Zal ze 't volhouden? Kunt ge het volhouden?

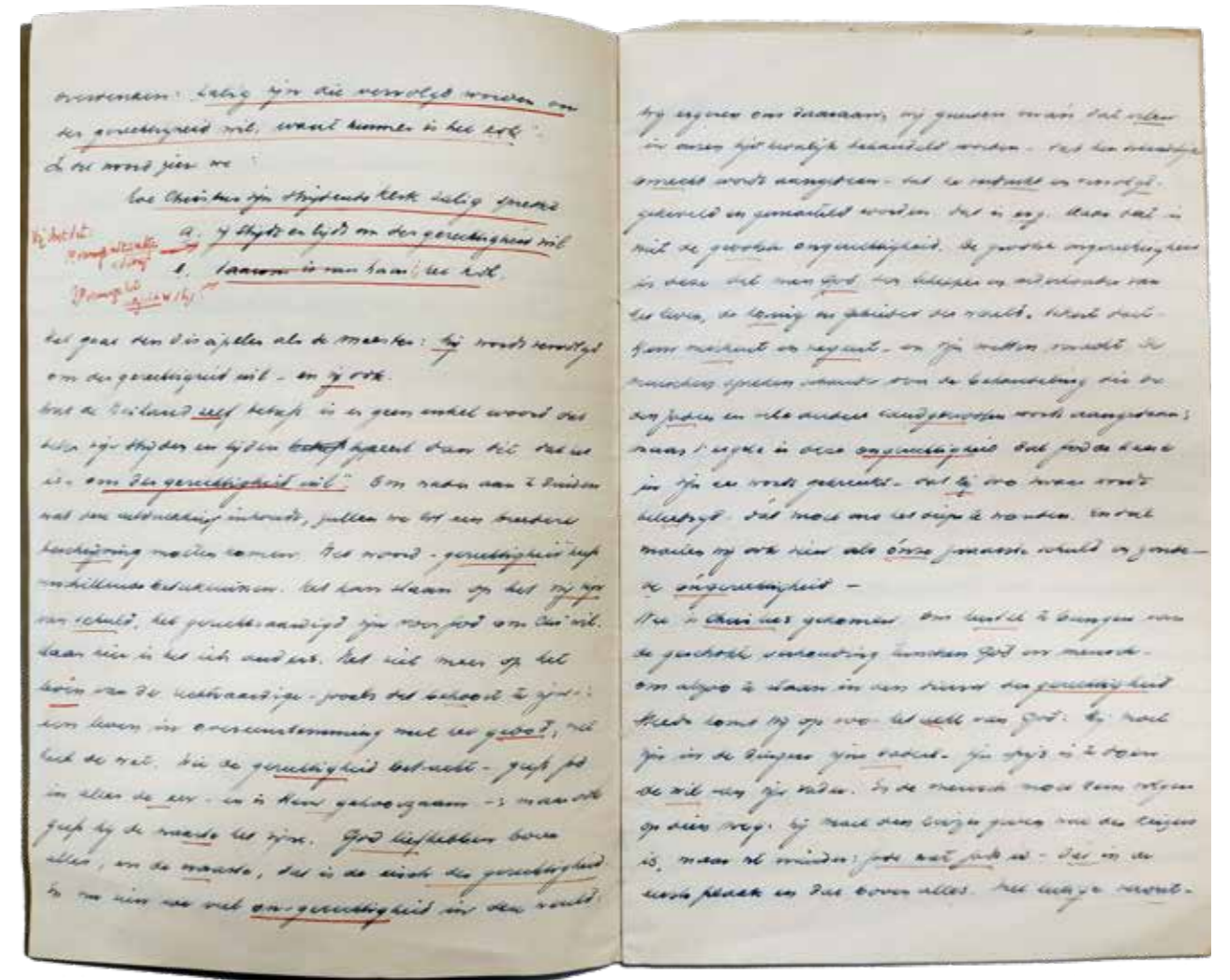
Broeders en zusters. Wat hier is gezegd, is niet maar een stilistische weergave van verzonnen ernst, maar ge weet het, het is uitdrukking van de harde werkelijkheid, die zo wreed is, dat U 't hart soms breekt. En de een meer, de ander minder, maar allen hebben we ermee te doen. De onzekerheid en de spanning worden met de dag groter, rust is er schier niet meer. Vrede is een ongekend geluk uit een andere wereld, en wij weten soms niet meer, waar we ons aan te houden hebben.

Maar zie dan, midden in de nood komt God tot ons in Zijn Woord, het profetisch woord dat zeer vast is, ons licht geeft in duisternis en de kracht om de storm te doorstaan. Zalig zijt ge in de kennis van dat Woord. Het helpe U ook door deze zware tijden heen. Het bewijst in de diepste nood zijn grote kracht, omdat het ons rustig maakt te midden van woedende baren.

Maar dan zullen we ook de weg moeten gaan, die dat Woord ons wijst. De strijdende kerk mag geen suffende en slapende kerk zijn, maar moet ook in de gewone dingen van de dag actief de geestelijke strijd aanvaarden, de strijd om der gerechtigheid wil. Eerst dan zal ze de waarheid ervaren van het woord dat de Heiland gesproken heeft, en dat wij vanmiddag willen overdenken: 'Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen.' In dit woord zien we hoe Christus zijn strijdende kerk zalig spreekt. Hij doet dat:

1. Vanwege het karakter van de strijd - Zij strijdt en lijdt om der gerechtigheid wil
2. Vanwege het uitzicht van de strijd - Van haar is het Koninkrijk der hemelen

Het gaat de discipelen als de Meester. Hij wordt vervolgd om der gerechtigheid wil, en zij ook. Wat de Heiland zelf betreft is er geen enkel woord dat beter Zijn strijden en lijden typeert dan dit, dat het is 'om der gerechtigheid wil'.

Om nader aan te duiden wat deze uitdrukking inhoudt, zullen we tot een bredere beschrijving moeten komen. Het woord 'gerechtigheid' heeft verschillende betekenissen. Het kan slaan op het vrij zijn van schuld, het gerechtvaardigd zijn voor God om Christus wil. Maar hier is het iets anders. Het ziet meer op het leven van de rechtvaardigen, zoals dat behoort te zijn: een leven in overeenstemming met het gebod, met heel de wet. Wie de gerechtigheid betracht, geeft God in alles de eer, en is Hem gehoorzaam, maar ook geeft hij de naaste het zijne. God liefhebben boven alles, en de naaste, dat is de eis der gerechtigheid.

En nu zien we veel ongerechtigheid in deze wereld. Wij ergeren ons daaraan, wij gruwen ervan dat velen in onze tijd kwalijk behandeld worden, dat hen schandelijk onrecht wordt aangedaan, dat ze verdrukt en vervolgd, gekneveld en gemarteld worden. Dat is erg. Maar dat is niet de grootste ongerechtigheid. De grootste ongerechtigheid is deze, dat men God, de Schepper en onderhouder van het leven, de Koning en de gebieder der wereld, tekort doet, Hem miskent en negeert, en zijn Wetten veracht. De mensen spreken schande over de behandeling die bijvoorbeeld de Joden en vele andere landgenoten wordt aangedaan, maar 't ergste is deze ongerechtigheid, dat God de Heere in Zijn eer wordt gekrenkt, dat Hij zo zwaar wordt beledigd. Dat moet ons het diepste wonden. En dat moeten wij ook zien als onze zwaarste schuld en zonde - de gerechtigheid.

Nu is Christus gekomen om herstel te brengen van de geschokte verhouding tussen God en mens, om alzo te staan in dienst der gerechtigheid. Steeds komt Hij op voor het recht van God. Hij moet zijn in de dingen Zijns Vaders. En de mens moet Hem volgen op die weg. Hij moet de keizer geven wat des keizers is, maar niet minder: Gode wat Gods is. Dat in de eerste plaats, en dat boven alles. Met heilige verontwaardiging keert Hij zich tegen de ongerechtigheid. Denk aan de tempelreiniging, aan de vlammende redenen tegen de Farizeeën, die in naam der gerechtigheid, ongerechtigheid bedrijven. Zijn strijd is een strijd 'om der gerechtigheid wil'.

Maar dan is ook zijn lijden 'een lijden om der gerechtigheid wil'. Niemand kan Hem ooit op zonde betrappen, niemand weet slechte dingen van Hem. Maar niemand heeft zoveel te verduren als Hij, de onschuldige. Als Godslasteraar wordt Hij gebrandmerkt, als oproerling wordt Hij gearresteerd, als staatsgevaarlijke wordt Hij berecht, als misdadiger wordt Hij gekruist. Dat is een lijden om der gerechtigheid wil. De zondeloze wordt als de grootste zondaar behandeld. De onschuldige als een diepschuldige gevonnist. De edelste mens als misdadiger gehangen. Hiertegen komt het rechtvaardigheidsgevoel in opstand, het kan niets minder verklaren dan dit. Er is, naar de mens gesproken ook geen verklaring voor. Het geloof weet de oplossing, het weet van de wet der plaatsbekleding, der toerekening, waardoor Hij lijdt in onze plaats. Hij is onschuldig. Om ons schuldigen te redden. Hij is zondeloos, om ons zondaren te behouden. En zo aanvaarden wij vol eerbied en dankbaarheid dit lijden 'om der gerechtigheid wil', dat Hij droeg voor ons.

Maar nu weten wij, dat het de discipel zal gaan als de meester. Wel niet in die zin, dat het lijden als discipel een plaatsbekledend lijden zal zijn, of een lijden waardoor hij zichzelf verzoening zal verwerven, maar toch: een lijden om der gerechtigheid wil. De discipel toch is uit het duister dezer wereld geroepen tot het wonderbaar licht van Gods genade. Hij is nog niet los van de zonde, maar gaat daar toch tegenin. Hij schuwt de ongerechtigheid, hij zoekt de gerechtigheid. Hij eerbiedigt naar beste weten de wet Gods voor heel het leven, hij zoekt Gods eer en het welzijn van de naaste.

Maar dat brengt hen in conflict met deze wereld. Daar heerst de ongerechtigheid. Daar wil Satan de boventoon hebben. Daar moet God uitgeschakeld worden, Zijn Woord verworpen, Zijn wet veracht. Daar wordt de eerste tafel in stukken geworpen en bijgevolg ook de tweede vernield. De naaste komt niet tot het zijnde, geweld gaat boven recht, hardvochtigheid overmeestert medelijden.

In zulk een wereld leven wij. En daar hebben wij ons te openbaren als strijdende kerk, als discipelen van Jezus Christus. Daar moeten wij strijden om der gerechtigheid wil. Daar hebben wij de heilige plicht tot verzet tegen alles en iedereen die Gods wet tekort doet. Daar mogen wij niet toegeven uit vrees voor gevaar, of uit berekening. Daar moet de gehoorzaamheid aan God de doorslag geven. Zo anders, dan plegen wij verraad aan de zaak van Gods koninkrijk, dan verloochenen wij onze Heiland, dan zijn we de naam van Christen niet waardig. Wij moeten strijden om der gerechtigheid wil.

Wat betekent dat concreet in de praktijk van vandaag? De heilige plicht tot verzet en sabotage tegen alle maatregelen die het nationaal-socialisme beraamt. In dat stelsel drijft de ongerechtigheid boven. De bedrieglijke schijn kan ons niet hinderen te geloven dat het er om gaat, Gods Woord te doen verdwijnen uit de maatschappij. En het antichristelijke van deze beweging komt duidelijk uit in de wijze waarop onze medemensen worden onteerd en gekrenkt; in naam der gerechtigheid bedrijft men het grootste onrecht. En de afgoderij viert hoogtij in de verheerlijking van ras en bloed en bodem. Hiertegen zijn wij geroepen om te strijden om der gerechtigheid wil. Niet alleen, en niet in de eerste plaats, omdat wij 'goede Nederlanders' zijn, maar omdat wij Christenen zijn, die gedoopt zijn en gehouden tot gehoorzaamheid, omdat wij belijdenis hebben gedaan en beloofd hebben God de Heere lief te hebben en de naaste als onszelve, de wereld te verzaken, onze oude natuur te doden, en in een nieuw, godzalig leven te wandelen.

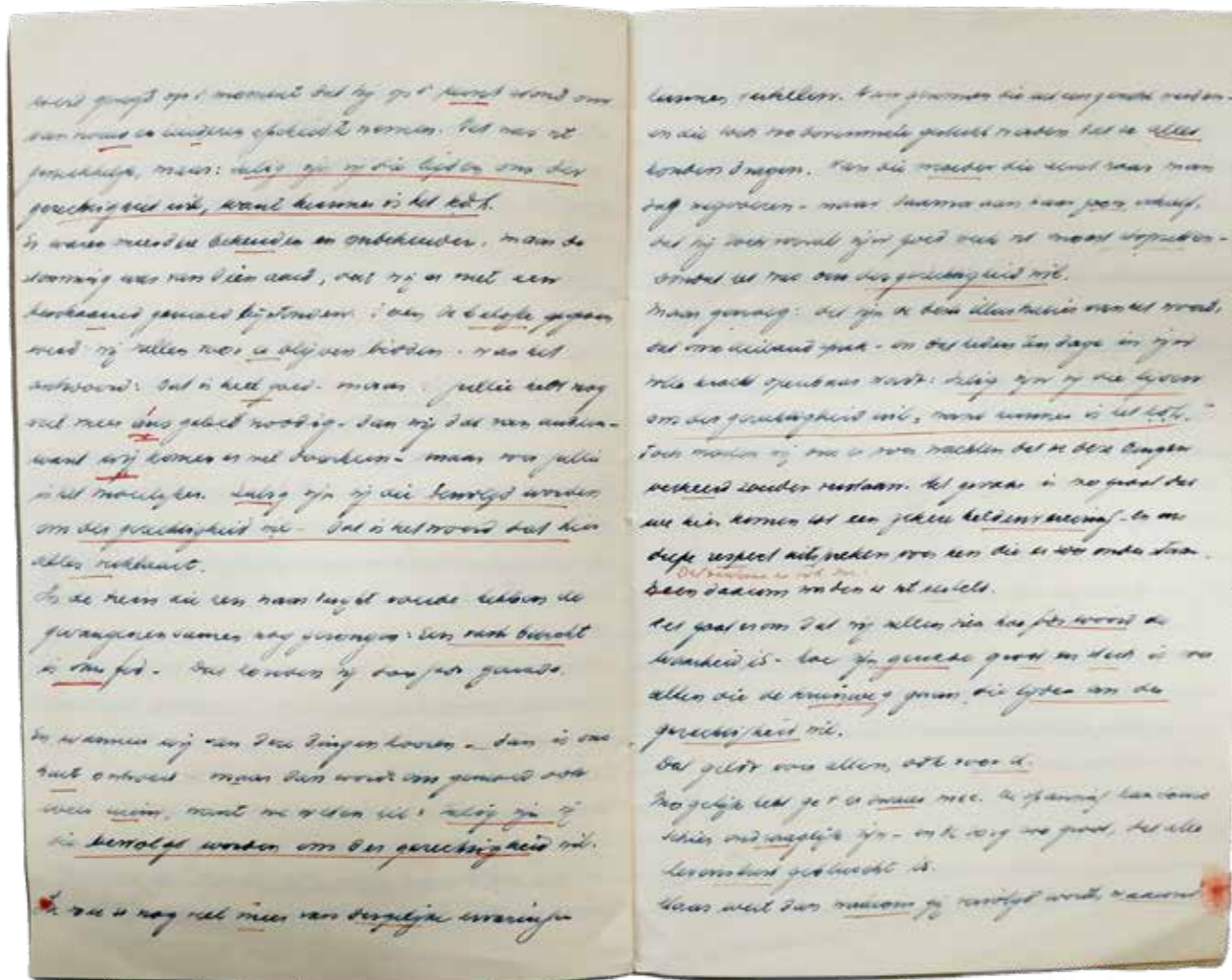
Strijden om der gerechtigheid wil, dat betekent dus concreet gesproken: niet meegaan met het N.A.F., niet meedoen aan de arbeidsinzet en wel alle maatregelen die in strijd zijn met de gerechtigheid saboteren om der gerechtigheid wil. En daarnaast: overal te hulp komen waar medemensen lijden om der gerechtigheid wil, dat is de heilige zaak van iedere Christen.

Dat kan meebrengen: een vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Hoe talloos groot is niet het getal van hen, die dit moeten ondervinden. Daar zijn de gevangenen, van hun vrijheid beroofd, gesard en gepest om anderen te verraden, en verdrukt in concentratiekampen. Daar hebt ge hen, die ver van huis en haard hun leven al zwerfende moeten doorgaan. Daar zijn onze jongens van wat men noemt, de gevaarlijke leeftijd, die zich verdoken moeten houden, en elke dag in gevaar verkeren. Daar hebt ge de ouders en verloofden, die dag aan dag in onzekerheid verkeren over de hunnen. En dan de stroom van directe oorlogsslachtoffers, de uitgebombardeerden, de evacués. Het is één lange rij van ellende.

Maar dit moet goed voor ons vaststaan: het lijden dat zij ondergaan, is een lijden, om der gerechtigheid wil. Hier spreekt geen ongelukkig toeval, hier komt niet enkel de naam 'gedupeerden' naar voren. Wij moeten de zaak dieper en breder zien. Wie in het geloof deze dingen ondergaat, ziet daarin een bevestiging van het woord van de Heiland: dat het de discipel zal gaan als de meester. In de wereld hebben zij verdrukking te lijden. Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook U vervolgen. Het is een lijden om der gerechtigheid wil. Maar wie het zo ziet, vindt ook de kracht om het te dragen. Die gaat zich niet te buiten aan verbittering over zijn lot. Die zoekt zijn heil niet in vloeken en schelden, maar weet zichzelf kruisdrager, achter Christus aan. Dus heeft zijn leven, zijn lijden zin. Dus weet hij zich in goed gezelschap, dicht bij zijn Heiland, die ook de kruisweg ging, maar nog veel meer te verduren had en Wiens macht ons nu schraagt in het lijden. Ja, Hijzelf verleent bijstand en geeft troost. Hij zegt het in Zijn Woord: *"Zalig zijn zij de vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk de hemelen"*. Zalig, in – gelukkig al diegenen, die om der gerechtigheid wil, dit kruis dragen.

Is dat mogelijk? Het is veeleer omgekeerd, zoudt ge zeggen. De gevangenen, de onderduikers, de misdeelden, de ongerusten en de onzekeren zijn er toch wel heel slecht aan toe. En de mensen die om des vredes wil dan toch maar een Ausweis gehaald hebben of voor de vijand werken, of bepaalde dingen hebben getekend, die moeilijkheden ontzeilen en zich neutraal houden, zijn er veel beter aan toe. Zo lijkt het, ja. Maar zo is het niet. Zijn de twijfelaars, de halven en de onbeslist gelukkig? Neen, dat bestaat niet, want hun geweten klopt, als ze er tenminste nog een hebben. Wat zij doen is geen strijden om der gerechtigheid wil. Al komen ze in de kerk en al bidden ze geregeld, al zijn ze ogenschijnlijk gereformeerd, ze deugen niet, want zij willen de kruisweg niet gaan, ze verloochenen Christus met de daad, ofschoon ze Hem met de mond belijden. Ze zijn allesbehalve zalig, want: *"Wie zijn weg wel aanstelt, die zal Ik Mijn heil doen zien"*.

En de anderen dan, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil? Zijn zij zalig, gelukkig? Ja, maar dit moet ge goed verstaan. 'Zalig' betekent nimmer uitwendig gelukkig zonder meer. De welstand van een ziel zonder zorg. In dien zin was Christus zelf in dit leven ook niet zonder zorg. In dien zin was Christus zelf in dit leven ook niet 'zalig'. Daarvoor had Hij te veel leed en verdriet te dragen. Hij was altijd door vijandschap en argwaan omringd, Hij had nergens rust, Hij moest veel lijden. En toch was Hij zalig. Want zalig, dat betekent in deze wereld gelukkig in deze zin: 'vrede met god' en dus niet met eigen lot. En getroost te zijn in de gedachte dat God met ons is, Zijn zaligheid ervaren, Zijn gunst ontmoeten. Dát betekent zalig. En in dien zin was Christus zalig. En zijn zijn discipelen het ook: *"Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil"*. Men moet het ondervinden, om dat ten volle te kunnen beamen. Maar men kan het zien aan die mensen, die dwars door de nood heen van God genade hebben ontvangen, om dit te ervaren. Laat ik u in dit opzicht mogen vertellen van mensen, die ik persoonlijk nog kort gesproken heb, en aan wie onmiskenbaar dit woord is bevestigd: *"Zalig zijn zij die lijden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen"*.

Het is nu enkele weken geleden, dat enkele van mijn beste vrienden naar het concentratiekamp Vught gebracht werden. Op hun weg daarheen ben ik in de gelegenheid geweest om met hen te spreken. Daar was één, een oudere man van over de 60 jaar. Tijdens herhaald verhoor is hij dusdanig mishandeld, dat het te erg is om hier weer te geven. Maar hij heeft volgehouden. Zijn woord was: "Liever sterven dan verraden". En toen we met elkaar spraken, zei hij: "Ik heb het wel moeilijk gehad, maar ik ben tot dusver door Gods genade zó gesterkt, dat ik ook nu nog vol goede moed kan zijn". Dit werd gezegd op een moment dat hij op 't punt stond om van vrouw en kinderen afscheid te moeten nemen. Het was niet gemakkelijk, maar: Zalig zijn zij die lijden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Er waren meerdere bekenden en onbekenden, maar de stemming was van dien aard, dat wij er met een beschaamd gemoed bijstonden. Toen de belofte gegeven werd: wij zullen voor u blijven bidden, was het antwoord: "Dat is heel goed, maar jullie hebt nog veel meer ons gebed nodig, dan wij dat van anderen. Want wij komen er wel doorheen, maar voor jullie is het veel moeilijker". Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Dat is het woord dat hier alles verklaart. In de trein die hen naar Vught voerde, hebben de gevangenen samen gezongen: 'Een vaste burcht is onze God'. Dat konden zij door Gods genade. En wanneer wij van deze dingen horen, dan is ons hart ontroerd, maar dan wordt ons gemoed ook weer ruim, want we weten dit: Zalig zijn zij, die vervolgd worden om der gerechtigheid

wil. Ik zou u nog veel meer van dergelijke ervaringen kunnen vertellen. Van gevangenen die uiteen gerukt werden, en die toch zo bovenmate gesterkt werden, dat ze alles konden dragen. Van die moeder, die eerst haar man zag wegvoeren, maar daarna aan haar zoon schreef, dat hij toch vooral zijn goed werk niet moest stopzetten, omdat het was om der gerechtigheid wil.

Maar genoeg. Dit is de beste illustratie van het woord, dat onze Heiland sprak, en dat heden ten dage in zijn volle kracht openbaar wordt: "Zalig zijn zij die lijden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen."

Toch moeten wij er ons voor wachten dat we deze dingen verkeerd zouden verstaan. Het gevaar is zo groot, dat we hier komen tot een zekere heldenverering en ons diepste respect uitspreken voor hen die er zo onder staan. Dat verdienen ze ook, maar dáárom worden ze niet verteld. Het gaat er om, dat wij zullen zien hoe Gods Woord de waarheid is. Hoe zijn genade groot en sterk is over allen die de kruisweg gaan, die lijden om der gerechtigheid wil. Dat geldt voor ons allen, ook voor u. Mogelijk hebt gij het er zwaar mee. De spanning kan soms schier ondragelijk zijn, en de zorg zo groot, dat alle levenslust geblust is. Maar weet dan waarom gij vervolgd wordt, waarom gij lijden moet. Het is om der gerechtigheid wil. Omdat het de discipel gaat als de meester... Maar vertrouw dan ook, dat Gods genade voor u genoeg is. Bidt Hem om sterkte, om licht. Dan zult ook gij het ondervinden: Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Uiterlijk rampzalig misschien, maar innerlijk vol van een diepe vrede, die alle verstand te boven gaat. En dan komt ge er door. Hoe het ook gaat. Dan zult ge 't hoofd omhoog steken, ten spijt van 's vijands woeden. Dan zult ge 't ervaren dat:

Een vaste burcht is onze God,
een toevlucht voor de Zijnen.
Al drukt het leed, al dreigt het lot,
Hij doet Zijn hulp verschijnen.
De vijand rukt vast aan,
met opgestoken vaan,
hij draagt zijn rusting nog,
vol gruwel en bedrog,
maar zal als kaf verdwijnen.

Jezus spreekt Zijn strijdende kerk zalig. Hij doet dat omdat Hij haar strijd tekent als karakterstrijd om der gerechtigheid wil. En Hij geeft in de tweede plaats het uitzicht daarvan aan. Hier spreken wij dus over het uitzicht van de strijd: Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Het behoeft geen betoog meer, dat de zaligheid, het geluk, waarvan Christus spreekt, niet enkel slaat op toekomstige zaligheid. Dan zou het geluk der vervolgd enkel iets zijn dat later komt, en waar we nu niets aan hebben. Neen, de vervolgd om der gerechtigheid wil zijn nu reeds zalig, nu, midden in de strijd, en midden in de nood. In de grootste smarten blijven onze harten in de Heer gerust.

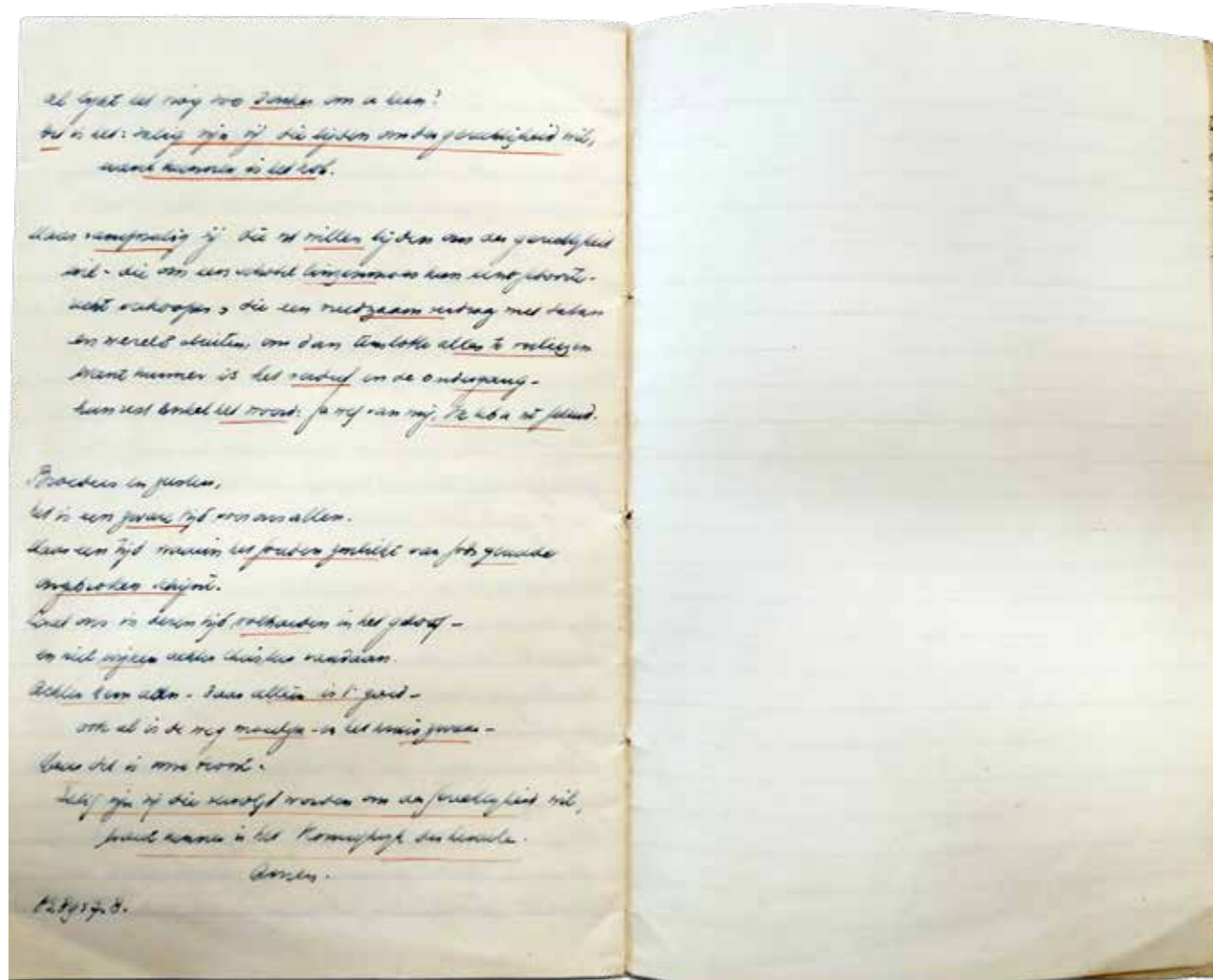
Toch mogen wij de belofte die er in deze tekst voor de eeuwigheid ligt niet verwaarlozen. Want dit is ook een belofte waarin onze Heiland zelf troost heeft gevonden. Immers van Hem staat geschreven in Hebr. 12, dat hij voor de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft gedragen en de schande veracht. Om der wille van de eeuwige vreugde, achtte Hij tijdelijke druk licht.

En zo zal het ook Zijn discipelen gaan. Op zichzelf kan het kruis dat nu opgelegd wordt, zwaar zijn. Voor sommigen is er haast geen doorkomen aan. Veler aards geluk is volkomen gebroken. En als wij alleen op aardse toekomst zouden zien, dan zou ons de moed vergaan. Want er ligt niet veel goeds voor ons, menselijkerwijs gesproken. Als Duitsland verliest, staat het communisme voor de poort. En terwijl wij nu met geselen gekastijd worden, zouden er dan wel eens schorpioenen voor in de plaats kunnen komen.

Maar: Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want: aan het einde van de kruisweg ligt de hemelse zaligheid. Dan komt de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. En vergeleken met het uitnemende grote gewicht der hemelse zaligheid, kan de verdrukking die hier op zichzelf zwaar is, toch licht genoemd worden. Een verdrukking die zeer haast voorbij gaat, als wij de maatstaf der eeuwigheid aan leggen. Zo wenkt ons de rust na de strijd, de volle vrede. En dat kan ons nu zo sterk bemoedigen. Dan nu maar liever lijden om Christus wil, dan is de strijd voor eeuwig gewonnen. Maar wie zich nu slap aanstelt, de uiterlijke rust liefheeft, en daarom zijn beginsel verloochent, die heeft – tenzij hij zich bekeert – alles reeds verloren, omdat hij Christus verloochende.

Maar: Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Dat is het grootste argument: hunner is het koninkrijk der hemelen. Geen toekomstmuziek, neen werkelijkheid nu: hunner is het koninkrijk der hemelen.

Het koninkrijk der hemelen, wat is dat? Zie, men spreekt in onze dagen over het eeuwige rijk, en de nieuwe orde. Maar dat is alles surrogaat en verbeelding. Het eeuwige rijk op aarde bouwen, is een waandenkbeeld dat slechts een tijdelijke basis heeft en dus met de tijd vergaat, ja nu reeds bezig is te vergaan. En de nieuwe orde, dus de geest

die in dat eeuwige rijk zou heersen, daar weet ge alles van, het is de grootst denkbare chaos op het gebied van zedelijke waarden, een samenraapsel van ongerechtigheid. Maar het koninkrijk der hemelen:

Dat is het eeuwige rijk -

Dat is de nieuwe orde -

Het eeuwige rijk: het was reeds van ouds in het paradijs. Maar het is door Satan tijdelijk teruggedrongen. Nu klinkt in Johannes' dagen het woord: "Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen". En in Christus manifesteert het zich. Hij is het, die met heilig geweld dat rijk doet komen. In dat rijk is God koning. Een koning die het zaligst lot, ver boven alle goën kan schenken. Deze koning doet recht aan zijn volk. Hij laat genaderecht gelden, zodat de zondaar weer met Hem in verzoende betrekking kan treden, en Hem als zijn Vader ontmoet. Die Vader waakt met grote zorg over zijn volk. Is hen tot een Herder. Hij komt hen in nood te hulp, is een krachtige hulp in benauwdheden. Zo gaat dat in het koninkrijk, het koninkrijk der hemelen. En van dat rijk is ieder Christen burger. Dit rijk heeft ook zijn eigen wetten, een nieuwe orde. Gerechtigheid. God de Heere is daar koning, men moet Hem gehoorzamen boven alle mensen. Als er een conflict is tussen Zijn wet en aardse verordeningen, dan dient men met terzijdestelling van alles wat Hem te na komt, Zijn gebod te volbrengen. De orde van dat koninkrijk brengt dus mee: een lijden om der gerechtigheid wil. Dat is onvermijdbaar. Maar wie niet naar die orde wil leven, kan geen burger van dat koninkrijk zijn. Doch wie hier een kruisdrager wil zijn, diens is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zo mogen wij dan iets van dit machtig woord verstaan. Het opent wereldwijde perspectieven. De vervolgd om der gerechtigheid wil, is niet de mislukte, onterfde mens, maar: de gelukkigste, kind van God, en erfgenaam van eeuwige schatten. Genade en ere is zijn deel. In hem heerst de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Hij kent de rust, die daar is waar God zijn vriendelijk aangezicht over hen doet lichten. Gods goedheid straalt hem toe, Zijn macht schraagt hem in 't lijden.

Verstaat ge nu, waarom de gevangenen, waarover wij zoëven spraken, en die anderen, die het zo zwaar te verantwoorden hebben, toch zo moedig konden zijn en ook hun moeilijke weg zo gesterkt konden gaan? Dit is het: Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Verstaat ge het nu, waarom ge zelf kunt volharden in deze strijd, waarom ge niet zijt bezweken in moeite en verdriet, waarom het altijd weer licht wordt al lijkt het nog zo donker om u heen? Dit is het: Zalig zijn zij die lijden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Maar rampzalig zij die niet willen lijden om der gerechtigheid wil. Die om een schotel linzenmoes hun eerstgeboorterecht verkopen, die een vreedzaam verdrag met Satan en wereld sluiten, om dan ten slotte alles te verliezen. Want hunner is het verderf en de ondergang. Hun rest enkel het woord: "Ga weg van mij, ik heb u niet gekend".

Broeders en zusters. Het is een zware tijd voor ons allen. Maar een tijd waarin het gouden zonlicht van Gods genade ongebroken schijnt. Laat ons in deze tijd volharden in het geloof en niet wijken achter Christus vandaan. Achter hem aan, daar alleen is het goed. Ook al is de weg moeilijk en het kruis zwaar. Maar dit is onze troost: Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Amen.